

בית המשפט המחוזי מרכז-לוד

ת"א 36457-05-19 אלעברה נ' רשות המסים בישראל-פקיד שומה רמלה מס הכנסה

בפני כבוד השופט, סג"נ אחיקם סטולר

התובע
נביל אלעברה
ע"י ב"כ עוה"ד מיכל חכמון
נגד

הנתבעת
רשות המסים בישראל-פקיד שומה רמלה מס הכנסה
באמצעות ב"כ ד"ר לירון ברנד קויפמן מפרקליטות מחוז
תל אביב (אזרחי)

פסק דין

בפני בקשה של הנתבעת, רשות המסים בישראל- פקיד שומה רמלה, לדחות על הסף את הבקשה לסעד הצהרתי, מחמת התיישנות של כעשרים שנה.

רקע

1. ביום 16.5.2019 הגיש התובע, נביל אל עברה, בקשה למתן פסק דין הצהרתי, לפיו מתבקש בית המשפט להצהיר כי השומות (09) והצווים שיצאו לשנים 1995-1999 וכן שומות (04) לפי סעיף 145(ב) שיצאו לשנים 1997-2000 בטלים. זאת, בהתאם לסמכות הטבועה של בית המשפט בסעיף 75 לחוק בתי משפט (נוסח משולב) התשמ"ד – 1984 ובהתאם לסעיף 14(א) לתקנות סדר דין אזרחי התשמ"ד – 1984.
2. לטענתו, השומות והצווים הוצאו על סמך נתונים חסרי בסיס שניתנו, בהליך פגום ותוך הסתמכות על עובדות כוזבות. התובע ציין כי בקשתו הוגשה בעקבות צווים שהוצאו עפ"י סעיף 152 (ב) **לפקודת מס הכנסה [נוסח חדש]** ("הפקודה") ועל השומות בהתאם לסעיף 153 לפקודה, ולאחר חלוף הזמן שנקבע לכך בפקודה.
3. עוד ביקש התובע לאפשר לו להגיש את הדו"חות השנתיים הנכונים התואמים לנתוני הדוחות החודשיים שהוגשו למע"מ, היות ובחקירות מע"מ בשנת 1999 נלקחו ממנו כל התיקים ועד היום לא הצליח לקבלם בחזרה. לטענתו, אי החזרת התיקים מנעה ממנו להגיש את הדוחות השנתיים.

בית המשפט המחוזי מרכז-לוד

ת"א 19-05-36457 אלעברה נ' רשות המסים בישראל-פקיד שומה רמלה מס הכנסה

4. הבקשה למתן פסק דין הצהרתי הוגשה לאחר שהתובע פנה לנתבעת ביום 17.6.18 והגיש בקשה למחיקת חובות וסגירת תיק, אך בקשתו נדחתה בנימוק כי אין מקום לביטול החובות שמקורם בשומות סופיות.
5. בעקבות הגשת הבקשה לפסק דין הצהרתי הגישה הנתבעת בקשה לסילוק על הסף בשל התיישנות, היא הבקשה שלפנינו.

עיקר טענות הנתבעת בבקשה לסילוק הערעור על הסף

6. הנתבעת טענה כי על בית המשפט להפעיל את סמכותו ולהורות על דחיית התביעה על הסף מחמת התיישנות.
7. נטען כי לגבי השומות בצו שהוצאו לשנים 1994-1996, הנישום הגיש השגות ובוצע הליך מנהלי אשר סופו שומות בצו. לגבי השומות לשנים 1996-2000, השומות הוצאו בהיעדר דו"חות, והנישום לא הגיש השגות במועד לגבי השומות.
8. נטען כי, בגין כלל השומות, סד הזמנים הקבוע בחוק להגשת ערעור חלף ועבר לפני כעשרים שנה. התובע גם לא הגיש ערעור מס על השומות כקבוע בדין, אלא פתח בתביעה אזרחית רגילה, שאינה ההליך המתאים לכך, ומשכך בית המשפט נעדר גם סמכות עניינית.
9. עוד נטען כי, מהותית, לא ניתן לדון היום בהליך שומה שנערך לתובע לפני עשרים שנה וזאת, בראש ובראשונה מכיוון שלא ניתן לאתר את התיק של התובע וההליכים שבוצעו מולו בשנות התשעים. הנתבעת הבהירה כי אין על הרשות החובה לשמור את התיקים פרק זמן כזה, על פי הדין הקיים (תקנות הארכיונים (ביעור חומר ארכיוני במוסדות המדינה וברשויות המקומיות), תשמ"ו – 1986).
10. עוד טענה הנתבעת כי כנגד התובע בוצעו הליכי גביה משמעותיים החל משנת 1996, לאור זאת ברי כי ידע על חובותיו כלפי רשות המיסים ואינו יכול להכחיש זאת.
- בנוסף, גם הטענות הנוגעות ללקיחת תיקי התובע בסוף שנת 1999, אינן מספקות כל הסבר לטענות לגבי השומות שיצאו לשנים הקודמות.
11. נטען כי התובע לא צירף לתביעתו כל אסמכתה ו/או ראיה כלשהי לכך שהוא פנה לרשויות וביקש ששיבו לו את תיקו, וכל שהוא מציג הינה גרסה חד צדדית, לא מוכחת ולא נתמכת בשום ראיה, לאירועים שאירעו, לטענתו, לפני עשרים שנה.
12. עוד טענה הנתבעת כי בית המשפט נעדר סמכות עניינית לדון בטענות התובע.

עיקר טענות התובע בבקשה לסילוק על הסף

13. התובע טען כי קיימת עילת תביעה מאחר והסכום הנדרש ממנו בגין השומות אינו חוקי כלל, אינו מבוסס ואינו מנומק ועומד על סכום אדיר בשיעור של 20 מיליון ₪. לטענתו, סכום חוב זה מונע מהתובע לעבוד כשכיר בשל ההגבלות והעיקולים הבלתי פוסקים.

בית המשפט המחוזי מרכז-לוד

ת"א 19-05-36457 אלעברה נ' רשות המסים בישראל-פקיד שומה רמלה מס הכנסה

14. עוד טען התובע כי פקיד השומה לא פעל עפ"י סעיפי הפקודה ובייחוד לגבי סעיף 158 א(ב), 149, 150, 155 ו- 158 א'. סעיפים אלו, לטענתו, מחייבים את מס ההכנסה בחובת הנמקה וחשיפת המסמכים אשר הביאו אותה לקביעת השומה, שאחרת מהווה הדבר פגיעה קשה בזכותו הבסיסית של הנישום להשיב על השומה.
15. עוד טען התובע כי לא קיבל לידיו ו/או בדואר רשום וכל שכן לא הגיע למשרדי המייצג את השומה. כמו כן, לטענתו סעיף 150 לפקודה מקנה לו זכות אי הגשה בזמן במועד בנסיבות מיוחדות, היות שהיה בהליך גירושין והוא אף פרוד שנים רבות מאישתו.
16. עוד טען התובע כי סעיף 155 לפקודה קובע חובת הראיה כשהשומה היא מופרזת ומוטלת על פקיד השומה מאחר שספריו בוקרו על ידי מע"מ שהם גוף חזק יותר ואמין והם אישרו את תקינות הספרים.
17. לטענת התובע, טענות הנתבעת הינן טענות המבוססות על התיישנות ואי זכאות לביטול שומות, בשעה שהוא מבקש לבטל שומות וצווים לא חוקיים בעליל.
18. עוד טען התובע כי בכדי להוכיח שקר שלטונות המס, מטרתם הזדונית שאכן לא פעלו כחוק וחלומם להרוס את עתידו יש להפנות תשומת לב לסעיף 44 לבקשת הסילוק בה טענה הנתבעת כי הנתבע ידע על השומות כבר משנת 1996, אך מנגד הם הצהירו על הוצאת כל השומות והצווים החלה משנת 1998.
19. עוד טען התובע כי לאחר שדרש לצלם את התיק המצוי אצל הנתבעת, נאמר לו כי התיק אינו בנמצא וכי אין אף מסמך ו/או פרוטוקול בגין הוצאת השומה והצווים.
20. לטענתו יש לחייב את הנתבעת לבטל את השומות והצווים ההרסניים ולחייב אותה למסור למבקש נתוני הכנסות והוצאות של התובע המופיעים במחשב של הנתבע בכדי שהתובע יוכל להגיש דוחות שנתיים מבוססים כחוק לתקופה 1995-1999.

דין והכרעה

המסגרת הנורמטיבית

21. הפסיקה מדגישה את הקושי שבסילוק תובענה על הסף:

"סילוק תובענה על הסף קשה מאוד לתובע, שהרי שערי המשפט נועלים בפניו עוד טרם שטרונותיו כלפי בעל דינו יישמעו לגופן. בהקשר זה חמור במיוחד הוא סילוק תובענה בדרך של דחייתה, דבר היוצר מעשה בית דין, וכמוהו כמסר לתובע כי לא רק ששערי המשפט נועלים בפניו והוא נדרש לשוב כלעומת שבא, אלא שאל לו לחזור עוד אל היכל המשפט. בתוך תת-קבוצה זו של דחייה קשה לתובע עוד יותר ומכבידה היא דחיית תובענתו על הסף מחמת התיישנות, שאז נמנעת

בית המשפט המחוזי מרכז-לוד

ת"א 19-05-36457 אלעברה נ' רשות המסים בישראל-פקיד שומה רמלה מס הכנסה

ממנו האפשרות לממש את זכותו המהותית-הנטענת, רק מן הטעם שנמצא כי התמהמה דיונית יתר על המידה בהגשת תביעתו".

(ע"א 2582/09 הדייה גנאים נ' בית החולים רמב"ם, פורסם בנבו 8.8.2010, עמ' 9-

(8

22. הלכה היא כי בית המשפט ינהג בזהירות רבה וישתמש בסמכותו במשורה בבואו לסלק תובענה על הסף:

"מקובל בשיטתנו כי סילוק תובענה על הסף יעשה בזהירות רבה, שהרי סילוק כאמור קשה מאוד לתובע, מגביל את זכות גישתו לערכאות ונועל את שערי בית המשפט בפניו עוד טרם שנשמעו טענותיו כלפי בעל דינו" (ע"א 9063/12 עזבון המנוח הוראס ריכטר ז"ל נ' Harvey Delson (פורסם בנבו, 05.09.2017, עמ' 11, "עניין ריכטר").

23. מנגד, הוראות חוק ההתיישנות, תשי"ח-1958 ("חוק ההתיישנות") מאפשרות להשיג את האיזון הנדרש בין צרכי אלו המבקשים לקבל את יומם בבית המשפט לבין אינטרסים חברתיים אחרים (ע"א 1254/99 המאירי נ' הכשרת הישוב – חברה לביטוח בע"מ, פ"ד נד(2) 535, 553-554, פסק דינה של כב' השופטת שטרסברג-כהן):

"ארבעה טעמים מרכזיים עומדים בבסיס מוסד ההתיישנות: הראשון, עניינו בשיקולים ראיתיים הקשורים בקושי של הנתבע לשמור על ראיותיו לאורך זמן. השני, עניינו בצורך להקנות ודאות לנתבע בדבר זכויותיו וחובותיו ולהבטיח כי יוכל לכלכל צעדיו ולהיערך כלכלית לסיכוני תביעות צפויות ולא להיות חשוף לסיכון להיתבע לפרק זמן בלתי מוגבל. השלישי נעוץ בהנחה שלפיה תובע אשר יישן על זכויותיו ונמנע מהגשת תביעה במשך תקופה ארוכה, ויתר ומחל על זכותו...והרביעי, האינטרס הציבורי שהמערכת המשפטית תקדיש זמנה לטיפול בבעיות ההווה ולא תעסוק בבירור זכויות שהורתן בעבר הרחוק..."

24. אכן, החלטת בית המשפט לא לאפשר לתובע לשטוח את טענותיו בבית המשפט נעשית בזהירות רבה, ולא בקלות יקבל בית המשפט טענת התיישנות. עם זאת, חובתו של בית המשפט לשקול במכלול שיקוליו את השיקולים האמורים: הקושי בשמירת ראיות; ההנחה כי התובע מחל על זכותו; ודאות לנתבע; האינטרס הציבורי. שיקולים אלו הונחו בבסיסו של חוק ההתיישנות, ולא בכדי (וראה: דברי ההסבר להצעת חוק ההתיישנות, ה"ח תשי"ז מס' 312, עמ' 283).

בית המשפט המחוזי מרכז-לוד

ת"א 36457-05-19 אלעברה נ' רשות המסים בישראל-פקיד שומה רמלה מס הכנסה

וכבר נקבע בפסיקה: "כלל שנקוט בשיטתנו המשפטית קובע כי ככל שעולה בידו של נתבע להוכיח כי התביעה שהוגשה נגדו אכן התיישנה, במועד הגשתה – שומה על בית המשפט לדחותה על הסף" (שם, עמ' 11).

דיון

טענת הנתבעת להתיישנות

25. לאחר שעיינתי בכתבי הטענות ובראיות שהוגשו, הגעתי לכלל מסקנה כי חלה התיישנות על עניינו של התובע.
26. עיון בתגובתו של התובע לבקשת הסילוק על הסף מעלה כי התובע לא סתר את טענת ההתיישנות והסילוק על הסף. יתרה מכך, התובע טען מפורשות:
- "הטענות של המשיבה, הינן טענות המבוססות על התיישנות ואי זכאות לביטול שומות. בשעה שהמבקש מבקש לבטל שומות וצווים לא חוקיים בעליל" (סעיף 5 לתגובת התובע לבקשת הסילוק)**
- מכאן שהתובע לא נתן כל מענה לגופה של טענת ההתיישנות, שהיא לב הבקשה לסילוק על הסף, אלא חזר על הטענות שטען בתובענה העיקרית - הבקשה למתן פסק דין הצהרתי.
27. טענתו העיקרית של התובע, גם בתגובתו לבקשה לסילוק, הייתה כי הצווים והשומות הם בלתי חוקיים, אינם מבוססים ואין להם אחיזה במציאות. כדוגמה לכך, הפנה התובע לסעיף 28 בבקשת הסילוק בה צוין כי רשות המיסים שמה את הכנסת התובע בסך של 1,642,722 ₪. לטענתו מדובר **"בקביעת שומה לא מבוססת ללא אחיזה במציאות"**, וזאת היות שהשומה שנקבעה גבוהה פי עשר מהצהרתו בדוח, 166,853 ₪.
- אלא שהתובע נמנע מלציין כי השומה נקבעה בצו (09) לאחר תהליך של השגה לפי סעיף 150 לפקודה, שהוא עצמו הגיש (סעיף 28 לבקשת הסילוק; נספח ד' לבקשת הסילוק); וכן לא ציין כי השומה המקורית שהוציאה רשות המיסים עמדה על סך של 2,334,114 ₪ והופחתה לאחר ההשגה. אין חולק כי התובע לא הגיש ערעור על השומה בצו בהתאם לסעיף 153 לפקודה, כטענת הנתבעת, והתובע גם לא סתר טענה זאת.
- התובע טען טענות נוספות בעניין התנהלות הנתבעת בהליכים מולו אולם גם טענות אלו נטענו בעלמא ללא כל אסמכתה תומכת.
28. עוד טען התובע כי לא ערער לפני כעשרים שנה על השומות כיון שהן לא הומצאו לו כדין: **"יודגש כי סעיפי הפקודה שצוינו לעיל, מחייבים לשלוח הודעה לנישום וסעיף 149 מציינ במפורש כי יש לבצע מסירה ביד ו/או בדואר רשום ו/או למשרד המייצג, אך בעניינו המבקש לא קיבל לידי ו/או בדואר רשום וכל שכן לא הגיע למשרדי המייצג" (סעיף 10 לתגובת המבקש לבקשת הסילוק).**

בית המשפט המחוזי מרכז-לוד

ת"א 36457-05-19 אלעברה נ' רשות המסים בישראל-פקיד שומה רמלה מס הכנסה

הכרעה בטענת ההתיישנות

29. ראשית, התובע לא צרף כל אסמכתה לתמיכה בטענה זו. יתרה מכך, מבקשת הסילוק עולה כי השומות (03) לשנים 1994-1996 התקבלו אצל התובע ולתובע היה את יומו אצל הנתבעת, שכן הגיש השגות על שומות אלו, בעקבותיהם יצאו שומות בצו (09) בסכום נמוך יותר, עליהם לא הגיש התובע כל ערעור (נספחים ב-ד לבקשת הסילוק). התובע אינו מספק הסבר לשאלה מדוע לא פנה לנתבעת, לפני כעשרים שנה, לקבלת השומות, לאחר שהגיש השגה. פניה לנתבעת, לאחר עשרים שנה, בוודאי אינה הדרך.
30. לגבי השנים 1997-2000, הוציאה הנתבעת, שומות לפי מיטב השפיטה הואיל והתובע לא הגיש דוחות למס הכנסה. גם על שומות אלו לא הוגשו השגות וערעורים (נספחים ה-ח לבקשת הסילוק).
- התובע זועק את זעקת ה"קוזק הנגזל" לאחר כעשרים שנה (ועושה זאת במילים בוטות שהנייר אינו סובל), כשהיה באפשרותו להגיש ערעור על שומות 1994-1996 או להגיש השגה וערעור על שומות 1997-2000 לפני שנים רבות, אך הוא נמנע מלעשות זאת.
31. יתרה מכך, לתובע בוצעו הליכי גבייה החל משנת 1996 (ולא כפי שטען משנת 1998), בהם עיקול משכורת, עיקול רכב, עיקול ציוד ועיקול תשלומי לקוחות (נספחים ט' וי"ב לבקשת הסילוק). אי לכך, לא ניתן לטעון כי התובע (או מייצגו) לא ידעו על השומות שהוצאו לו ועל החובות שהוא חייב בהם כלפי רשות המיסים. גם אם לא ידע, היה עליו לדעת ולברר טיבם של העיקולים בעת ההיא ולא לאחר עשרים שנה. לא יעלה על הדעת, כי לאחר עשרים שנה יתעורר התובע ויטיל את האחריות לחובותיו על הנתבעת - כשהאחריות רובצת לפתחו.
32. תמים דעים אני עם הנתבעת כי המועד להגשת השגה/ערעור הוא מהותי והיות והתובע לא עשה זאת במועד - השומות התיישנו. לא ניתן לנהל היום דיון מהותי, לגופו של עניין, בשומות אשר התיישנו לפני כעשרים שנה, הן לאור הדין החל, כאמור לעיל, והן ברמה הפרקטית, לאור היעדר התיק, שלא נמצא במגנזת הנתבעת ואף בוער בשנת 2007 (נספח א' לבקשת הסילוק) ולאור טענת הנתבעת כי העובדים ובעלי התפקידים אצל הנתבעת התחלפו.
33. כפי שטענה הנתבעת, על פי הדין, לא חלה עליה החובה לשמור את ראיותיה זמן רב כל כך, וכיום אין לה מסמכים על מנת להתגונן מפני התביעה. ברי כי לא ניתן לתבוע מהנתבעת, לאחר עשרים שנה, לאתר את התיק של התובע, להמציא אישורי מסירה או להמציא כל אסמכתה אחרת להתנהלות הנתבעת מול התובע. אף לתובע עצמו אין כל ראיות משלו לתמיכה בטענותיו, חזקה היא שלו היו לו, היה מגישן לבית המשפט. ברור מאליו כי לא ניתן לנהל הליך משפטי כדין ללא ראיות או עדים.

בית המשפט המחוזי מרכז-לוד

ת"א 19-05-36457 אלעברה נ' רשות המסים בישראל-פקיד שומה רמלה מס הכנסה

34. אין להשלים עם התנהלותו של התובע, אשר "ישן על זכויותיו" כעשרים שנה. כאמור, ההנחה היא כי תובע אשר "ישן על זכויותיו" ונמנע מהגשת תביעה במשך תקופה ארוכה, ויתר ומחל על זכותו (לעיל, עניין המאירי).

35. אכן, לא בקלות מקבל בית המשפט טענת התיישנות. עם זאת, "מחובתו של בית המשפט להשתמש בסמכותו לסילוק תובענות על הסף במקרים המתאימים" (עניין ריכטר עמ' 12). אין ספק שכזה הוא המקרה שלפנינו.

36. כאמור, כנגד שמירה על זכויות תובעים לקבלת יומם בבית המשפט, עומדים שיקולים נוספים, שהיוו את הבסיס לדיני ההתיישנות. וכבר נקבע בפסיקה:

"דיני ההתיישנות עצמם כבר כוללים את האיזון הנדרש בין שיקולי הצדק הנוגעים לתובע לבין שיקולי הצדק הנוגעים לנתבע, בשים לב לקושי בשמירת ראיות ולצורך בוודאות משפטית, כמו גם לאינטרס הציבורי בשימוש נאות במשאבי ההתדיינות" (רע"א 2172/14 ר.מ מתתיהו בניה ופיתוח בע"מ נ' אחים אוזן חברה לבניין בע"מ (פורסם בנבו, 4.5.2014).

לסיכום: הנתבעת הוכיחה כי חלה התיישנות על השומות האמורות בבקשה למתן פסק דין הצהרתי, ולכן יש לסלקה על הסף.

טענת הנתבעת בדבר היעדר סמכות עניינית

37. הנתבעת טענה כי בית המשפט נעדר סמכות עניינית לדון בטענת התובע כיון שהלכה פסוקה ומושרשת היא כי בכל עניין הנוגע לעצם קיומה של החבות במס או בדבר היקפה, תתברר השאלה במסגרת הליכים שנקבעו בחוקי המס.

38. נטען כי בשורה ארוכה של פסקי דין נהדפו על הסף ניסיונות של נישומים לעקוף את הליכי ההשגה והערעור הקבועים בחוקי המס באמצעות הגשת תביעות רגילות או עתירות מנהליות לבתי המשפט. יצוין, כי התובע לא השיב לטענה זו בתגובה לבקשת הסילוק.

הכרעה לעניין הסמכות העניינית

39. הלכה היא כי בכל עניין הנוגע לעצם קיומה של חבות במס או היקפה, על השאלה להתברר במסגרת ההליכים המיוחדים שנקבעו לכך בחוקי המס השונים ובעניינינו סעיפים 150(א) ו-153-152 לפקודת מס הכנסה. בפסיקה נקבע כי מקום בו נקבעו בחוקי המס הליכים מיוחדים וממצים לבירור המחלוקת בתחום דיני המס ולתקיפת שומות, אזי הסדרים אלו חוסמים את דרכי התקיפה הכלליות המצויות בדין הכללי (ע"א 367/85 מדינת ישראל נ' הונתן קיטאי, פ"ד מא(3) 398, 401 (1987))

בית המשפט המחוזי מרכז-לוד

ת"א 19-05-36457 אלעברה נ' רשות המסים בישראל-פקיד שומה רמלה מס הכנסה

40. הדרך הראויה להשיג על השומות בצו שהוצאו לשנים 1994-1996 (לאחר השגה של התובע), היתה באמצעות הגשת ערעור לפי סעיף 153 לפקודה. המערער עשה דין לעצמו ולא עשה זאת במועד, ולכן השומות הפכו סופיות. בדומה, הדרך להשיג על השומות שהוצאו לו בשנים 1996-2000, בהיעדר דו"חות, הייתה באמצעות השגה לפי סעיף 150(א) לפקודה, אך התובע נמנע מלעשות זאת. המועד לכך חלף לפני שנים רבות ואף שומות אלו הפכו סופיות. אכן, בית המשפט נעדר סמכות עניינית לדון בשומות אלו ולכן אף מטעם זה, יש להיענות לבקשת הסילוק.

טענות נוספות של התובע - הכרעה

41. **הטענה בדבר הזכות להארכת מועד:** עוד טען התובע, בהתייחסו לסעיף 150 לפקודה, כי קיימת לו זכות של אי הגשת השגה במועד היות והוא היה בהליך גירושין ופרוד שנים רבות מאישתו. עם זאת, התובע לא טען כי פנה בזמנו בבקשה מתאימה לנתבעת תוך שלושים יום מיום המצאת השומה, כאמור בסעיף 150(א) לפקודה (וגם לא הוצגה כל אסמכתה לכך). כעולה מהתיישנות השומות - גם לו הייתה קיימת לתובע זכות להגשת השגה במועד מאוחר יותר, זכות זו פקעה בחלוף כעשרים שנה.

42. **הטענה כי ספרי התובע נלקחו על ידי מע"מ ולכן לא יכול היה להגיש דוחות לנתבעת:** אף טענה זו נטענת באיחור של עשרים שנה. כל שהיה על התובע לעשות הוא לפנות לנתבעת בבקשה מתאימה או לפנות לשלטונות מע"מ בנדון, כפי שטענה הנתבעת. התובע לא סתר טענה זו ולא השיב עליה.

43. טענת התובע בעניין תיקיו שנלקחו תמוהה משהו שכן, התובע שיבח את שלטונות מע"מ ואת מקצועיותם ("ביקורת מע"מ היא יותר חזקה, יותר יסודית ואמינה מביקורתם"- סעיף 27 לתגובה לבקשת הסילוק) ואף טען שלטונות מע"מ "אישרו את תקינות הספרים" (סעיף 12 לתגובה לבקשת הסילוק). התובע אף טען כי בתום החקירות במע"מ אישרו שלטונות מע"מ את תקינות הנהלת החשבונות שלו ו"תיק החקר סגור ביתרת אפס" (סעיף 7 לבקשה למתן פסק דין הצהרתי). אם אכן החקירה נסגרה (ואינני קובע מסמרות בעניין), יש להידרש לשאלה מדוע לא פנה התובע לשלטונות מע"מ בבקשה לקבל את תיקיו חזרה. כאמור, התובע לא השיב לטענה זו.

44. זאת ועוד, לגופו של עניין, טענת התובע אין בה כדי להסביר מדוע לא הגיש דוחות לשנים 1997-1998, אם אכן תיקיו נלקחו, כטענתו, רק בסוף שנת 1999 ע"י שלטונות מע"מ.

לסיכום: התובע טען טענות חמורות כלפי הנתבעת והתנהלותה ולא הוכיח דבר מטענות אלו. הבקשה למתן פסק דין הצהרתי, נדחית על הסף מחמת התיישנות ומחמת חוסר סמכות.

בית המשפט המחוזי מרכז-לוד

ת"א 36457-05-19 אלעברה נ' רשות המסים בישראל-פקיד שומה רמלה מס הכנסה

סוף דבר

הבקשה למתן פסק דין הצהרתי – נדחית, אפוא, על הסף, מהנימוקים שלעיל.

התובע ישלם לנתבעת הוצאות משפט ושכר טרחת עו"ד בשיעור של 25,000 ש"ח. סכום זה יהיה צמוד למדד ויישא ריבית חוקית מהיום ועד לתשלומו המלא בפועל.

המזכירות תשלח העתק מפסק הדין לצדדים.

ניתן היום, י"ג כסלו תש"פ, 11 דצמבר 2019, בהעדר הצדדים.

אחיקם סטולר, שופט, סגן הנשיאה

